

דף צ.

עין משפט א.

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ד ה"ח

חטאת ואשם אינן באין אלא על חטא. ואינן באין בנדר ונדבה. האומר הרי עלי חטאת או אשם או שאמר הרי זו חטאת או אשם לא אמר כלום. הרי מחיב חטאת או אשם ואמר הרי זו לחטאתי או לאשמי או הרי המעות האלו לחטאתי או לאשמי דבריו קיימים:

עין משפט ב.

הרמב"ם הל' מחוסרי כפרה פ"ה ה"ב

אשם מצרע ששחטו שלא לשמו^ה או שלא נתן מדמו על גבי בהונות הרי זה עולה למזבח וטעון נסכים כנסכי אשם מצרע וצריך המצרע אשם אחר להכשירו:

עין משפט ג.

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ב ה"ט

בירוצי המדות של סלת חל^ט שאין גב העשרון קדש. ובירוצי היין והשמן קדש לפי שהוא יורד על גב הכלי.

ז. כסף משנה: חטאת ואשם אינם באים אלא על חטא וכו'. מתבאר במשנה סוף פרק השוחט (דף מ"א:). ומה שכתב האומר הרי עלי חטאת או אשם וכו'. תוספתא פרק שלישי דתמורה הרי זה חטאת והרי זה אשם אע"פ שחייב לא אמר כלום הרי אלו לחטאתי והרי אלו לאשמי אם היה חייב דבריו קיימים ואם לאו לא אמר כלום ע"כ. ומה שכתב או הרי המעות האלו לחטאתי או לאשמי דבריו קיימים. מתבאר במשנה פרק ב' דשקלים:

ח. כסף משנה: אשם מצורע ששחטו שלא לשמו וכו' עד וצריך אשם אחר להכשירו. ברייתא פ"ק דמנחות (דף ה') ובס"פ הוציאו לו (דף ס"א:):

ט. כסף משנה: בירוצי המדות של סלת חול וכו' ובירוצי היין והשמן קדש וכו'. משנה שם (דף צ') ופירש"י בירוצי מה שנופל מן הכלי אחר שנתמלא. ומ"ש לפי שהוא יורד ע"ג

הרמב"ם הל' כלי המקדש פ"א הי"ט

הרמב"ם הל' כלי המקדש פ"א הי"ט

עייזן בסעיף הקודם

עין משפט ה.

את הספרים "ך היוםי עין משפט על הדך" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחרד שליט"א אב"ד בירושלים מעוררים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ו.

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ב ה"ט

עין לעיל עין משפט ג

עין משפט ז.

הרמב"ם הל' כלי המקדש פ"ז ה"ט

הממנה שעל הקנים - הוא שפוסקין עמו שימכור הקנים לקרבנות כך וכך בסלע וכל מי שהוא חייב תורים או שני בני יונה יביא דמיהם למקדש. וזה הממנה נותן הקנים לבעלי הקרבנות ועושה חשבון עם הגזברין ונותנין לו. משלשים יום לשלשים יום פוסקין עמו השער. ואם הוזלו הקנים מספיק כשער הזול ואם הוקרו מספיק כמו שפסקו עמו שיד הקדש על העליונה. וכן קן שנמצא פסול או שנפסל קדם שיקרב נותן אחר תחתיו:

הרמב"ם הל' כלי המקדש פ"ז ה"ג

משלשים יום לשלשים יום - פוסקין שער היין והסלת עם הממנה על הנסכים. אם הוקרו נסכים מספק להן

כ. כסף משנה: הממונה שעל הקנים וכו' עד שיד הקדש על העליונה. נלמד מענין הממונה על הנסכים שיתבאר בסימן זה. ומ"ש וכן קן שנמצא פסול או שנפסל וכו'. בספ"ז דשקלים (מ"ז) רבי יוסי אומר המספק את הקנין מספק את הפסולות ואין לתמוה למה לא פסק כת"ק דאמר שקנים פסולות באות משל צבור דאיכא למימר שפסק כרבי יוסי משום דמסתבר טעמיה ועוד דת"ק הוי ר"ש כמפורש בריש אותה משנה ופסק כרבי יוסי לגבי ר"ש: וכתוב בהשגות א"א לא כי הממונה על הקנין וכו'. ואני אומר שאין זו השגה דפירוש ניהו ומר מפרש הכי ומר מפרש הכי:

ל. כסף משנה: משלשים יום לשלשים יום וכו' עד כשער הזול. בספ"ד דשקלים (מ"ט): ומ"ש והשכר שמשכר ההקדש בשערים וכו'. בפ"ד דשקלים (משנה ד') תנן ר"ע אומר מותר תרומה קיץ למזבח מותר נסכים לכלי שרת רבי חנינא סגן הכהנים אומר מותר נסכים

כְּמוֹ שֶׁפָּסְקוּ עָמוּ. וְאִם הוֹזִלוּ מִסֵּפֶק לָהֶן כְּשֶׁעָר הַזֶּה.
וְהַשָּׂכָר שֶׁמִּשְׁתַּכֵּר הֶקְדֵּשׁ בְּשָׁעָרִים אֵלּוּ הוּא הַנִּקְרָא
מוֹתֵר נִסְכִּים וְלוֹקְחִין בּו עוֹלוֹת לְקִיץ הַמִּזְבֵּחַ. וְאִין
מְקִיצִין אֶת הַמִּזְבֵּחַ בְּעוֹלוֹת עוֹף שְׂאִין בְּקִרְבָּנוֹת הַצָּבוּר
עוֹף:

דף צ:

עין משפט א. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ב ה"י

מָה הָיוּ עוֹשִׂין בִּבְרִיּוֹצִין. **מ** אִם יֵשׁ שָׁם זֶבַח אַחֵר יִקְרִיבוּ
עָמוּ. וְאִם לָנוּ יִפְסְלוּ בְּלִינָה. וְאִם לָאוּ מְקִיצִין בָּהֶן
הַמִּזְבֵּחַ:

קיץ למזבח ומותר התרומה לכלי שרת וכתב שם רבינו עוד יתבאר לך בפרק שאחר זה כי
הנסכים היה הקדש משתכר בהם והיה מתקבץ ממנו דמים יתרים והם נקראים מותר נסכים
ופסק רבינו חנינא. ויש לתמוה דהא קי"ל הלכה כר"ע מחבירו ואפשר שטעמו משום
דכיון דרבי חנינא סגן הכהנים הוה מסתמא במילי דמקדש טפי הוה בקי מר"ע. ומי"ש ואין
מקיצין את המזבח בעולות עוף וכו' בפ"ק דשבועות (דף י"ב):

מ. כסף משנה: מָה הָיוּ עוֹשִׂים בִּבְרִיּוֹצִים וכו' עד והעורות לכהנים. ברייתא שם (דף צ':)
פירוש אם לנו שלא הקריבין עם הזבח האחר נפסלו בלינה דכיון שיש שם זבח אחר
נתקדשו הבריוצין ליפסל בלינה אבל אם אין שם זבח אחר לא נתקדשו כלל ופודין אותן
ויוצאין לחולין ודמיהן לקיץ המזבח. ולשון מקיצין מפרש בגמרא פ"ק דשבועות (דף י"ב)
שהוא כאדם שמביא בקינוח סעודה מיני מתיקה והוא מלשון קיץ כדכתיב הלחם והקיץ
לאכול לנערים כלומר מקריבין אותם שלא לשם תמידים אלא כמו מיני מגדים שאינם
מעיקר הסעודה:

עין משפט ב. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ב הי"א

פיצד לוקחין בהם עולות. הבשר לשם והעורות
לכהנים:

עין משפט ג. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ב ה"ב

אין טעון נסכין אלא עולת בהמה ושלמים בלבד בין
היו קרבן צבור או קרבן יחיד או כבש יולדת ואילו של
כהן גדול הואיל והן עולות טעונים נסכים. אבל העוף
והאשמות והחטאות אין מביאין עמהם נסכים. חוץ
מחטאת מצרע ואשמו שנתפרשו נסכיהם בתורה:

עין משפט ד. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ב ה"ג

ומנין שאין מביאין נסכים עם החטאת והאשם שנאמר
'לפלא נדר או נדבה' דבר הבא בנדר ונדבה יצאו חטאת
ואשם ובכור ומעשר ופסח הואיל ואינן באין בנדר
ונדבה אין טעונים נסכים. ומנין להביא שלמי חגיגה
ועולת ראיה לנסכים שנאמר 'או במעדיכם':

עין משפט ה. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ב ה"ב

עיינ לעיל עין משפט ג

ג. כסף משנה: אין טעון נסכים אלא עולת בהמה ושלמים בלבד וכו' עד או במועדיכם. בפרק
שתי מדות (מנחות צ'): תנן כל קרבנות הצבור והיחיד טעונים נסכים חוץ מן הבכור
והמעשר והפסח והחטאת והאשם אלא שחטאתו של מצורע ואשמו טעונים נסכים וליף
לה בגמרא מקרא והתם יליף נמי דעוף אין לו נסכים:

עין משפט ו.ז.

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ב ה"ג

עין לעיל עין משפט ד

עין משפט ז.

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ב ה"ב

עין לעיל עין משפט ג